

TÁBOROVÉ NOVINY

2/2003

PŘES VŠECHNY NESNÁZE NAKONEC VYŠLO I DRUHÉ ČÍSLO TÁBOROVÝCH NOVIN. OBSAHUJE SICE POUZE DVA ČLÁNKY, ZATO ZDE NAJDETE NĚKOLIK FOTOGRAFIÍ. ABY TO VYPADALO, ŽE JE TOHO V TĚCHTO NOVINÁCH VÍCE, POKUSÍM SE PROTÁHNOUT ALESPOŇ ÚVODNÍK. KDYŽ SEM PŘIDÁM JEŠTĚ TUHLE VĚTU, ZABERE UŽ POŘÁDNÝ KUS STRÁNKY, A TO JE PŘESNĚ TO, CO PRÁVĚ POTŘEBUJI. PŘEJI PŘÍJEMNÉ ČTENÍ A HEZKÝ ZBYTEK PRÁZDIN.

Kterak jsme „odpočívali“

Hned v úvodu bych chtěla říci, že ony uvozovky v nadpisu nejsou myšleny jako nějaká ironie nebo dokonce pohrdání, mně se ten výlet velice líbil, pouze bych chtěla upozornit na to, že mi tento „odpočinkový“ den nepřípadal příliš odpočinkový☺. Ráno jsme vstávali jako obvykle, tj. v osm hodin, následovala snídaně, příprava oblečení a svačin na cestu, balení a nakonec odchod.

Vyšli jsme po naší známé Zelené cestě a stále, stále, stále, stále ... dál. Dokonce jsme spatřili Řepovo slavné luskové pole, což samozřejmě vyvolalo sborové provedení písně „Mezi luskami“.

Z lesů a polí jsme vyrazili do civilizace.

Prošli jsme Novou Olešnou a pokračovali jsme dále po rozpálené silnici až do Popelína. Dlužno podotknout, že zmíněnou trasu jsme absolvovali velmi ostrým tempem, protože jsme (jako vždy) nestíhali. Pět minut před jedenáctou (mše měla začít v jedenáct) jsme konečně stáli před popelínským kostelem. Ale co se nestalo. Přijela všechna táborová auta a

jejich řidiči nám oznámili, že mše se koná „kousíček za vesnicí“. Malé děti nasedly do aut, zatímco my velcí jsme šlapali pěšky. Kousíček se poněkud protáhl, samotná vesnice měřila přes kilometr. A pak dál po rozpálené silnici.

Asi tři sta metrů před cílem zastavil Pind'a vínový favorit a mě s Myškou narval společně na sedadlo spolujezdce; abychom se tam vůbec naskládaly, sedla jsem si skoro až na šaltpáku. Pind'a byl tudíž připraven o možnost řazení, a tak se musel na dvojku rozjet, vybrat zatačku a vyjet menší kopeček. Auto skřípalo, ale vydrželo a odvezlo nás až před kapličku. Nutno podotknout, že mše byla nádherná (alespoň mně se líbila).

Po mši následovala jedna z nejhezčích chvil dne – jídlo☺, a ne ledajaké jídlo.

To bylo tak: moje ctěná praktikantka žertem poznamenala, že by se hodilo nějaké jídlo navíc a měli bychom tedy jít

žebrať, načež někteří jedinci začali pod okny nedalekého domu provolávat prosebné nářky. Nevím, co přesně si od toho slibovali, ale po chvíli vyšly z domu dvě staré dámy, každá s tácem, plným jídla. Zatímco dospělí lomili rukama nad vzniknuvší ostudou, děti se k „tetám“ sesypaly jako vosy na med. Po tomto příjemném intermezzu následoval převoz na nádraží (již poněkud méně

stísněný), nekonečné čekání na vlak, jízda vlakem, pěší cesta přes Jindřichův Hradec, prohlídka zdejšího zámku a nakonec rozchod,

který mnozí z nás využili k návštěvě cukrárny a nákupu suvenýrů, ale našli se i tací, kteří dali průchod svým chutím a objednali si pizzu.

Cesta zpět už mi připadala únosnější, možná i proto, že jsem ji celou strávila hraním hry zvané mariáš a neméně proto, že jsme se celou cestu vezli.

I tak nás však tento celodenní výlet natolik unavil, že nazývat ho odpočinkovým je nemožné☺.

-ver-

Poslední bitva

Poslední bitva probíhala takto: nejdříve jsme vyluštili šifru a pak jsme šli na určenou křižovatku. Tam jsme si zabojovali s několika démony, ale ti utekli a na místě zanechali svou zajatkyňu – vílu. Ta nám řekla, že Grál, který hledáme, je zakletý, že se objeví na jiném místě a že nás tam odvede.

Cestou se k ní připojila další víla a společně nás odvedly na louku, kde jsme před nedávnem shlédli zradu pána z Lamií. Na louce opět hořely ohně. Hustě přšelo. Mezi nepřáteli, kteří na nás čekali v blízkosti ohňů, byl i Pán démonů a jeho poběhlíce. Oba byli nesmrtelní a mohli zabít dotykem. Rozhodli jsme se spojit své rodové zbraně, abychom stvůry zbavili jejich výhody. Drobný problém spočíval pouze v tom, že my Oceloti jsme měli poškozenou rodovou zbraň, a tak jsme ji museli spravit pomocí dlahy. Rodové zbraně byly spojeny a Pán démonů a jeho poběhlíce se stali smrtelnými.

Pomocí rodových zbraní jsme je pak začali zabít, přičemž nám pomáhaly obě víly, která nás oživovaly. Poté, co byl démonský pár zlikvidován, stačilo už pouze pobít ostatní démony. Grál se nakonec zjevil v oblacích nad místem bitvy a byl s velkou slávou snesen dolů. Tím byla poslední bitva završena.

-bak-